

determinado, es estable y accesible y nos da una idea general de todas las normas. Además, los materiales deben responder a las elecciones que hacen los aprendices de la lengua y por eso la variedad preferente está incluida en la fórmula. Las variedades periféricas representan los geolectos del estándar en países diferentes.

Parece razonable afirmar que es preferible tener materiales diferenciados, procedentes de diversas partes de países hispanohablantes, especialmente enseñando a estudiantes que tienen el nivel intermedio o superior y los que después actuarán como usuarios de la lengua en diversas comunidades de habla. Esta estrategia dará la posibilidad de mejorar las competencias de los estudiantes y ampliará sus conocimientos respecto a culturas diferentes y peculiaridades del uso de la lengua española.

ПРОБЛЕМАТИКА ІДЕНТИЧНОСТІ У ТВОРІ Х. МАРСЕ

«ДВОМОВНИЙ КОХАНЕЦЬ»

Лукашов А. Ю. (м. Харків)

У сучасному світі, що глобалізується, ми можемо бути свідками двох, на перший погляд, протилежних тенденцій: прагнення до створення нових, наднаціональних ідентичностей, але, з іншого боку, формування нових або зміцнення вже існуючих місцевих націоналізмів. У рамках цих тенденцій постає питання про подвійну або навіть множинну ідентичність (“я – каталонець, але я й іспанець”, “я – сенегалець, але я і француз”, і т. ін.). Подібний принцип множинної ідентичності може бути поширеним не лише на національну, але й на особистісну ідентичність (наприклад, студент в університеті, на роботі, у комп’ютерній грі тощо). У всіх цих випадках студент виконує якусь роль, підкорюючись якимось правилам, моделям поведінки тощо.

У сучасну добу, поряд із традиційними критеріями визначення нації (мова, релігія, раса), все частіше нація інтерпретується як вигадана спільнота, де головним критерієм належності до певної нації є відчуття індивідом самої належності до цієї нації [1, с. 4]. Тобто, якщо належність до певної нації є

питанням особистісного вибору, то ми також можемо сказати, що людина може “грати” у національність. У книзі іспанського письменника Х. Марсе «Двомовний коханець» вдало демонструється, як головний герой, каталонець за походженням, через певні події свого життя бажає стати андалусійцем, ба більше, видавати себе за андалусійського мігранта у Барселоні. Завдяки низці механізмів (акцент, зміна зовнішності, вигадана історія життя), головному героєві вдається “підробити” власну національну та особистісну ідентичність. Автор цим перетворенням досягає ефекту комічності, зображуючи перехід із більш “престижного” національного дискурсу до менш “престижного”, а також у гумористичній формі обігруючи національно-ідентифікаційні постулати, що мають місце у регіоні, що розглядається.

ЛІТЕРАТУРА

1. Андерсон Б. Воображаемые сообщества. Размышления об истоках и распространении национализма / Б. Андерсон. – М. : КАНОН-пресс-Ц, Кучково поле, 2001. – 288 с.
2. Пронкевич О. В. Національна ідентичність і де/реконструкція літературного канону в сучасній іспаністиці / О. В. Пронкевич. – С. 189–200. [Електронний документ] URL: lib.chdu.edu.ua/pdf/novitfilolog/12/102.pdf;
3. Пронкевич О. В. Проблема національної ідентичності у плюралістичній Іспанії XXI ст. / О. В. Пронкевич – С. 139–144. [Електронний документ] URL: lib.chdu.edu.ua/pdf/naukpraci/economy/2006/40-27-23.pdf
4. Сміт Е. Нації та націоналізм у глобальну епоху / Ентоні Сміт. – К. : Ніка-Центр, 2006. – 320 с.

НАРАТИВНІ МЕЖІ ХУДОЖНЬОГО ДИСКУРСУ В ПРОЗІ М. ЛЕВІ

Мацевко-Бекерська Л. В. (м. Львів)

Продуктивна структуралістська теза стосовно специфіки тексту (зокрема, літературно-художнього) актуалізує ідею щодо функціональної подвійності текстів у системі культури, адже вони виконують принаймні дві основні функції: «адекватну передачу значень і народження нових смислів» (Ю. Лотман). Конструювання художнього прозового дискурсу в прозі М. Леві переконливо